

KO JE KO

Priska Agustoni (*Prisca Agustoni*; 1975, Lugano, Švajcarska) studirala je u Ženevi hispanistiku i filozofiju, a od 2002. živi na relaciji između Švajcarske i Brazila, gde je doktorirala i radi kao redovna profesorka za italijanski jezik i književnost na Saveznom univerzitetu Žuiz de Fora u državi Minas Žerais. Prevodi savremenu brazilsku poeziju, piše na italijanskom, francuskom i portugalskom. Od njenih novijih zbirki treba pomenuti *Un ciel provisoire* (2015), *Nulti čas* (2020), *O mundo mutilado* (2020), *Prema rđi* (2022, „Švajcarska nagrada za književnost”), *O gosto amargo dos metais* (2022, nagrada „Oceanos Poesia”), *Ekstremna životinja* (2025, uži izbor za nagradu „Strega Poesia”), *L'Animal extrême* (2025) i *Quimera* (2025).

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja*

po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje po magarcu i druge priče o sitnim svetim trenucima* (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017), *Ukradeni roman* (2018), *Srodnici* (2018), *Pilot tramvaja* (2019), *Mali erotski rečnik srpskog jezika – sa Lebdećim objektima i Dnevnikom izgnane duše* (2019), *Polazeći od kraja sveta* (2020), *Dozvola za bicikl* (2021), *Banja i druge poslednje priče* (2021), *Sve zbog vazduha – oko pripovedanja* (2021), *Pisani putevi – priče izabrane iz Okeana* (2022), *Hodočašće u Sodomu* (2022), *Doktor pripovedanja – Kafka* (2022), *Snoviđenja i opsene – izabrane priče u ključu fantastike* (2023), *Zaludno mišljenje – u autopoetičkim kapljicama na čelu* (2024), *Šibanje* (2024) i *Kotao* (2024). Živi u Beogradu.

Marijana Aleksić Milanović (1991, Bajina Bašta), osnovne, master i doktorske studije završila na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Zaposlena je kao lektor za španski jezik na istom fakultetu. Osnovne oblasti naučno-istraživačkog rada su joj nastava španskog kao stranog jezika, kontrastivna lingvistika, pragmatika i sintaksa španskog jezika, kao i književno prevođenje. Sa španskog je prevela romane *Blistava republika* (2020) Andresa Barbe i, u saradnji sa Bojanom Kovačević Petrović, *Mesec u kavezu* (2016) Soe Valdes. Živi u Beogradu.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći pro-

gram HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Preводи sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga”. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Sonja Atanasijević (1962, Lebane), objavila je romane: *Oni su ostali* (1995), *Crveni krug* (1997), *Bekstvo iz akvarijuma* (2003, Nagrada „Zlatni Hit Liber”), *Narandže za Božanu* (2004, Nagrada „Zlatni Hit Liber”), *Ko je ubio Alfja* (2009), *Vazdušni ljudi* (2013, Nagrada „Branko Ćopić”), *Velika laž* (2016), *Spavaj, zveri moja* (2020), *Veštice iz Ilinaca : theatrum mundi* (2023) i zbirku priča *Krilata tuga* (2005). Priče su joj zastupljene u nekoliko antologija, a njena proza prevedena je na francuski, engleski, bugarski, rumunski i makedonski jezik. Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke *Twitter priča* (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Aleksa Vasiljević (1996, Kragujevac), diplomirao je na Katedri za anglistiku na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Preводи sa engleskog jezika.

Elena Garo (*Elena Garro*; 1916, Puebla, Meksiko – 1998, Kuernavaka, Meksiko), meksička novinarka i spisateljica. Bila je jedna od najuticajnijih spisateljica dvadesetog veka u Meksiku. U njenim delima često se prepliću realno i magično, a neretko su teme društvena nepravda i marginalizovanost žene u meksičkom društvu.

Aleksandra Žeželj (1977, Beograd), završila je osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Članica je Hemingvejevog društva (SAD), Ficldžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za angloameričke studije Srbije. Dobila je zvanje naučnog saradnika u oblasti jezik i književnost – nauka o književnosti (2021). Objavljuje u nacionalnim i međunarodnim naučnim zbornicima i naučnoj periodici. Samostalni istraživač. Autorka je sledećih knjiga: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogledi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka leptirova: ogledi o angloameričkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022) i *Svet međuboj: ogledi o srpskoj i angloameričkoj književnosti* (2025). Živi u Beogradu.

Dejan Ilić (1961, Travnik), od 1969. živi u Beogradu, završio italijanski jezik i književnost. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995–2008] (2011), *Katastar* (2013), *Dolina Plistos* (2017), *Kamperplac* (2021) i *Pokopani rt* (2025). Bavi se književnim prevodenjem. Za svoju poeziju i prevodenje poezije dobio nagrade „Đura Jakšić”, „Branko Miljković”, „Meša Selimović” i „Miloš N. Đurić”.

Brajan Ino (*Brian Eno*; 1948, Vudbridž, Ujedinjeno Kraljevstvo) engleski je muzičar, kompozitor, producent, vizuelni umetnik i autor, jedna od najuticajnijih figura savremene mu-

zike. Studirao je slikarstvo i eksperimentalnu muziku, a muzičku karijeru započeo je sedamdesetih godina kao član grupe *Roxy Music*. Nakon izlaska iz benda razvija bogatu solo karijeru, tokom koje se posebno istakao na polju elektronske muzike kao pionir ambijentalnog zvuka. Sarađivao je sa brojnim istaknutim muzičarima, među kojima su Dejvid Bouvi, Dejvid Birn i Robert Fripp. Kao producent, poznat je po inovativnim i nekonvencionalnim metodama rada. Pored muzike, bavi se pisanjem, zvučnim instalacijama i vizuelnom umetnošću.

Jelena Jović (1981) predaje na Filološkom fakultetu i prevodi savremenu poljsku prozu i naučne tekstove s poljskog i engleskog jezika. Često sarađuje s Poljskim institutom u Beogradu, Jugoslovenskom kinotekom i poljskim pozorištima za decu. U časopisu *Pobocza* prevodila je i uređivala poljsku, srpsku i bosansku poeziju 2006–2009. godine. Na konkursu grada Vroclava kao Evropske prestonice kulture osvojila je 2016. prvo mesto za prevod romana *Lubjevo* Mihala Vitkovskog. Članica je istočnoevropskog književno-prevodilačkog kolektiva *Rozstaje* i Društva simultanih i konsekutivnih prevodilaca Srbije. Prevodila je na srpski prozu Joane Bator, Ščepana Tvardoha, Jaceka Dukaja, Jaceka Denela, Marćina Vihe, Dorote Maslovske i drugih.

Milena Kaličanin je redovna profesorka na Departmanu za anglistiku Filozofskog fakulteta u Nišu. Autor je monografija *The Faustian Motif in the Tragedies by Christopher Marlowe* (2013), *Political vs. Personal in Shakespeare's History Plays* (2017), *Uncovering Caledonia: An Introduction to Scottish Studies* (2018) i koautor udžbenika *English Renaissance Literature Textbook* (2020). Zajedno sa dr Snircovom priredila je publikacije *Growing Up a Woman: The Public/Private Divide in the Narratives of Female Development* (2015) i *Representations of the Local in the Postmillennial Novel: New Voices from the Margins* (2022). Autorka je brojnih

radova iz oblasti Engleske renesansne književnosti, Studija kanadske i britanske (naročito škotske) kulture i književnosti. Nedavno je započela istraživanje u okviru Digitalne humanistike sa fokusom na digitalne forme književnosti.

Vojislav Karanović (1961, Subotica), diplomirao je jugoslovenske i opštu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i eseje. Radio je kao urednik u Radio-televiziji Srbije. Objavio je knjige pesama: *Tastatura* (1986), *Zapisnik sa buđenja* (1989), *Živa rešetka* (1991), *Strmi prizori* (1994), *Sin zemlje* (2000), *Svetlost u naletu* (2003), *Dah stvari* (izabrane pesme, 2005), *Naše nebo* (2007), *Unutrašnji čovek* (2011), *Poezija nastaje: izabrane pesme / Poetry Originating: selected poems: bilingual edition* (2014), *Izbrisani tragovi* (2017), *Zagrljaj u kome nema nikoga: izabrane pesme* (2020), kao i knjigu eseja *Oslobađanje anđela* (2013). Za svoju poeziju dobio je nagrade: „Pečat varoši sremskokarlovačke“, „Branko Ćopić“, „Branko Miljković“, Zlatni suncokret, „Meša Selimović“, „Vladislav Petković Dis“, „Đura Jakšić“, „Vasko Popa“, Lenkin prsten, Zmajevu nagradu, „Desanka Maksimović“ i „Tudor Argezi“. Živi u Beogradu.

Mina Kokeza (2002, Kraljevo), diplomirala je na Katedri za anglistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Trenutno pohađa poslednju godinu dvogodišnjeg mastera prevođenja na Filološkom fakultetu, i povremeno se volonterski i honorarno angažuje u prevođenju.

Bojan Krivokapić (1985), diplomirao je komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio je knjigu kratke proze *Trči Lilit, zapinju demoni* (2013), zbirku poezije *Žoharov let* (2014), te romane *Proleće se na put sprema* (2017) i *Vila Fazanka* (2023). Dobitnik je nagrada za prozu: „Ulaznica“ (2011), „Đura Đukanov“ (2012) i „Edo Budiša“ (2014), kao i Nagrade „Mak Dizdar“ za zbirku poezije (2013). Za roman *Proleće se na put spre-*

ma godine 2018. dobija Nagradu „Mirko Kovač“ za najbolje delo mladog autora u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Crnoj Gori. Književni tekstovi su mu prevedeni na italijanski, nemački, mađarski, albanski i engleski jezik. Živi u Novom Sadu.

Dorđe Kuburić (1958, Bačko Petrovo Selo), diplomirao je na novosadskom Filozofskom fakultetu (odsek za jugoslovenske književnosti i svetsku književnost). Objavio deset knjiga poezije (uključujući i *Ne ostavljam leto / s nyarat nem hagyom le* – dvojezično izdanje u izvoru i prevodu Ileša Fehera, 2023). Bavi se rokom, filmskom, pozorišnom i književnom kritikom. Pesme su mu zastupljene u više antologija i panorama, i prevedene na više jezika. Dobitnik je književne nagrade „Lenkin prsten“ (2011). Počev od 2010. godine kontinuirano organizuje i vodi jedinstvene književne večeri u Krupari (Bačko Dušanovo), gde je dočekaao oko 120 pisaca. U istom prostoru (sa Dejanom Simonovićem) uređuje Međunarodnu književnu koloniju SKD – Krupara (od 2019). Živi u Subotici.

Marina Milev (1982, Bor), završila je Višu školu likovnih i primenjenih umetnosti u Beogradu (2003). Diplomirala na Akademiji likovnih umetnosti u Novom Sadu (2008). Bavi se slikarstvom, ilustracijom i grafičkim dizajnom.

Silvija Monros Stojaković (1949, Buenos Aires, Argentina), osnovnu školu, gimnaziju i filološke studije završila je u Beogradu. Svoj književni rad započela je 1976. godine kao prevodilac, a do danas se ogledala u monografskoj i kritičkoj esejistici, poeziji i u romanesknoj, putopisnoj i epistolarnoj prozi. Objavila je *Poslednje Kortasarove škole* (prepiska sa Kortasarom, 1991), *Ogledalo ljubavi* (prepiska Olje Ivanjicki i Leonida Šejke, 1994), *Grad nad gradovima* (elektronski odgovor Milosrdnom anđelu, 2000), *Ortegina Klepsidra* (ogledi o filozofiji Hosea Ortege i Gasete, 2001), *Nastaviće se...* (roman, 2002), *Mi, Salvador Dali* (mono-

grafija, 2004), *Moja Argentina* (putopis, 2005), *Sve u svemu – zbirka ćutnji* (poezija, 2006). Zahvaljujući istovetnom poznavanju srpskog i španskog jezika, prevela je u oba pravca preko sto bibliografskih jedinica, a nije zanemarljiv ni njen pionirski doprinos prevodenju katalonske književnosti (Kortasar, Marijas, R. Montero, Andrić, Simović, Kovačević i dr). Živi u Beogradu.

Saša Obradović (1968, Valjevo), diplomirao je na Pravnom fakultetu u Beogradu 1993. godine. Objavio je pet romana: *Mardijan je najzad mrtav* (2005), *Vrt ljubavi* (2008, Stipendija Borislava Pekića), *Drugi drugi svijet* (2009), *Sestre Karamazić* (2013) i *Ocena dokaza* (2021), kao i dve knjige priča: *Ulazak u zamak* (1999) i *Izlazak iz zamka* (2021). Priče su mu zastupljene u nekoliko antologija i izbora novije srpske proze. Živi u Valjevu.

Dragan Prole (1972, Novi Sad), bavi se klasičnom nemačkom filozofijom i savremenom filozofijom. Doktorsku disertaciju „Pojam povesti u Hajdegerovoj i Hegelovoj filozofiji“ odbranio je 2006. godine. Objavljene knjige: *Huserlova fenomenološka ontologija* (2002), *Um i po-vest – Hajdeger i Hegel* (2007), *Stranost bića – prilozi fenomenološkoj ontologiji* (2010), *Humanost stranog čoveka* (2011), *Unutrašnje inostranstvo – filozofska refleksija romantizma* (2013), *Tradicija nastave filozofije* (2014), *Pojave odsutnog – prilozi savremenoj estetici* (2016), *Jednakost nejednakog – fenomenologija i rane avangarde* (2018), *Ničeovi trubaduri* (2021), *Se-dam smrtnih grehova – ogledi iz uporedne fenomenologije* (2022) i *Pećinski zaokret* (2024). Dobitnik je Nagrade „Nikola Milošević“ Drugog programa Radio Beograda za najbolju teorij-sku knjigu 2011. godine. Prevodi sa nemačkog jezika. Živi u Novom Sadu i radi na Filozofskom fakultetu.

arijel roze (*ariel rosé*) je transrodni, androgini, kvir pesnik, esejista i ilustrator, poreklom iz Poljske, sa boravištem u Norveškoj, nomad

po izboru i plivač. Autor je zbirke poezije *Pótnoc Przypowieści* (2019) i *morze nocą jest mięśniem serca* (2022), a u pripremi su i dve knjige eseja: *Ukraine – A Polyphony* i *Ways of Swimming*. Takođe je kourednik izdanja *Both Sides Face East/Durable Words* (Academic Studies Press, 2025).

Sali Runi (Sally Rooney; 1991, Kaslbar, Irska), diplomirala je englesku i američku književnost na Koledžu Trinitu u Dublinu, gradu u kome živi i radi. Već njen prvi roman, *Razgovori s prijateljima* (2017), objavljen još dok je završavala master studije američke književnosti, doneo joj je svetsku slavu i nagradu lista *The Sunday Times/PFD* za Mladog pisca godine. Roman *Razgovori s prijateljima* našao se i u užem izboru za nagrade „Dilan Tomas” i *Ratbouns Folio*, kao i u širem izboru za priznanje „Dezmond Eliot”. Takođe je bila u užem izboru za nagradu *The Sunday Times*-a za kratku priču sa novelom *Gospodin Salari*. Roman *Normalni ljudi* (2018) osvaja Nagradu „Kosta” kao roman godine, dok je 2019. bio knjiga godine najvećeg i najpopularnijeg lanca knjižara u Velikoj Britaniji, *Voterstouns*. Uz to je u 2019. godini proglašen Knjigom godine u Velikoj Britaniji. Prestižna nagrada za britansku Knjigu godine dodeljuje se u osam žanrovskih kategorija, da bi na kraju bio proglašen sveobuhvatan pobednik. Sali Runi je uspela da osvoji nagradu u kategoriji fikcije, ali i da trijumfuje u svih osam kategorija. Posle trećeg romana *Bajni svete, gde si ti* (2021) *The New York Times* ju je proglasio prvom velikom autorkom milenijalaca. Koautorka je televizijske adaptacije romana *Normalni ljudi* u jednu od najpopularnijih Bi-Bi-Sijevih miniserija. Roman *Razgovori s prijateljima* takođe je adaptiran za istoimenu televizijsku seriju 2022. godine. *Intermeco* je njen četvrti roman (2024).

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na

istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavlenu priču internet sajta *www.bestseler.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Jelena Stakić, diplomirala na Grupi za psihologiju Filozofsko-istorijskog fakulteta Univerziteta u Beogradu. Radila je kao istraživač masovnih medija i javnog mnjenja, i u oblasti marketinga. Od kraja 1974. književni prevodilac u statusu samostalnog umetnika, a od 1995. isto, ali u statusu penzionera. S engleskog i francuskog prevela sedamdesetak knjiga iz raznih oblasti humanistike (istorije, antropologije, sociologije, psihoanalize, psihologije, književne kritike, više međudisciplinarnih studija), sedamdesetak romana i zbirki pripovedaka i desetak dramskih tekstova. Pravi izlete u novinarstvo i publicistiku, a i autorka je knjiga *Mačke i mi* (1988) i *Žedni preko vode, nešto o prevodenju* (2001). Dobitnica je više nagrada za publicistički i prevodilački rad i smatra da je književno prevodenje najlepší posao na svetu.

Dragan Stanišić (1953, Beograd), diplomirao je na Pravnom fakultetu. Pohađao je postdiplomske studije teatrologije (istorijska drama) na FDU u Beogradu, grupa Dragana Klaića. Objavio je knjige priča *Mekani časovnici* (1988) i *Parobrod u žitu* (2019), kao i romane *Kiša pada na Portobelo* (1991), *Polja jagoda* (1995) i *Vatre litalice* (2022). Objavio je i poemu *Orkestar na Milky Way bulevaru* (2019). U časopisima su štampani integralni tekstovi njegovih drama: *Kišni bluz* (1994), *Prah i magla* (1997), *Ko se plaši Džeka Keruaka* (2000), *Suđenje Hamletovim glumcima* (2000). Na Trećem programu Radio Beograda u režiji Bode Markovića izvedene su radio-drame: *Ko se plaši Džeka Keruaka* (1999) i *Ko je sledeći* (2000). Pozorišni komad *Suđenje Hamletovim glumcima* igran je u Omladinskom pozorištu u Smederevskoj Palanci (praizvedba 2010), u režiji Miroslava Jožića. Član je Srpskog Književnog Društva.

Vilijam Trevor (*William Trevor*; 1928, Mičelstaun, Irska – 2016, Devon, Engleska), irski prozni pisac, dramski autor i jedan od najznačajnijih majstora kratke priče na engleskom jeziku u drugoj polovini dvadesetog veka. Odrastao je u različitim mestima širom Irske, studirao istoriju na Trinitu koledžu u Dublinu, radio kao nastavnik, a zatim se trajno nastanio u Engleskoj, najviše u Devonu. Pisao je romane, novele, drame i eseje, ali je najveći ugled stekao kao pripovedač čiji su tekstovi poznati po preciznom stilu, suptilnoj psihologiji i tihoj, ali snažnoj emocionalnoj napetosti, sa temama porodičnih odnosa, moralnih kompromisa, usamljenosti i provincijskih zajednica Irske i Britanije. Najvažnija dela: *The Old Boys* (1964), *The Boarding-House* (1965), *Mrs Eckdorf in O'Neill's Hotel* (1971), *The Children of Dynmouth* (1976), *Fools of Fortune* (1983), *The Silence in the Garden* (1988), *Two Lives: My House in Umbria and Reading Turgenev* (1991), *The Collected Stories* (1992), *Felicia's Journey* (1994; srp. prevod *Felisijino putovanje*, Nolit, 1997), *Outside Ireland: Selected stories* (1995; srp. prevod *Rujevi-*

na San Pjetra, Clio, 1997), *The Story of Lucy Gault* (2002; srp. prevod *Priča o Lusi Golt*, Dejadora, 2003), *A Bit on the Side: Selected Stories* (2004; srp. prevod *Nešto malo sa strane*, Dejadora, 2004), *Cheating at Canasta* (2007), *Love and Summer* (2009), *Last Stories* (2018).

Milica Ćuković (1987, Pančevo), diplomirala, masterirala i doktorirala na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu, na naučnom odeljenju „Srpska književnost i kulturna samosvest”. Piše naučne radove, eseje, književnu i naučnu kritiku. Autorka monografije *Teološki poststrukturalizam: poezija i poetika Dragana Boškovića* (2025).

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode knjiga Dejvida Fostera Volasa, Kormaka Makartija, Džona Barta, Karila Filipisa, Ta-Nehasija Koutsa, Krisa Abanija, En Karson, Džojso Kerol Outs, Eni Pru, Isaka Baševisa Singera, Henrija Džejmsa, Tomasa Ligtija i drugih. Dobitnik je Nagrade za prevod godine 2011. Društva književnika Vojvodine za prevod knjige *Izgubljen u kući smeha* Džona Barta. Autor je studije *Nik Kejv i poetika prestupa* (2022). Živi i radi u Novom Sadu.

Predrag Crnković, prevodilac i pisac. Preveo je 52 knjige s danskog (41 s tog jezika), norveškog, švedskog, engleskog i slovenačkog. Uređuje edicije „Severno svetlo”, „YUGO _LIT” i „Van toka” u „Presingu”. Objavio je sedam romana i po jednu zbirku priča i poezije, tri radio-drame (dve nagrađene na konkursu Radio Beograda za originalni tekst i jedna adaptacija Mopasanove pripovetke) višekratno su izvođene na Radio Beogradu. Prevođen je na danski i slovenački. Rukopis romana *Beograd za pokojnike* osvojio je 2008. regionalnu nagradu V. B. Z.-a, dok je rukopis drame *Trbuhozborci*

osvojio Nagradu „Branislav Nušić” Udruženja dramskih pisaca Srbije 2017. Iste godine pripovetka „Trema” je dobila Nagradu „Milutin Uskoković” NB u Užicu (ali mu je oduzeta, jer se žiri naljutio zato što se autor potpisao pseudonimom). U međuvremenu su mu pripovetke nagrađivane na konkursima za Nagradu „Laza Lazarević” Kulturnog centra u Šapcu,

kao i na konkursima, časopisa Ulaznica iz Zrenjanina i Beleznica iz Bora. Kao prevodilac je 2013. dobio nagradu Državnog fonda za umetnost Danske za promovisanje savremene danske književnosti u Srbiji. Član je UKPS i OF-a (udruženja danskih prevodilaca, kao dela danskog udruženja književnika).